

Crida internacional de Sant'Egidio: “Sense ancians no hi ha futur”

Dc, 20/05/2020 per Catalunya Religió

(CR) “Sense ancians no hi ha futur. Crida per a re-humanitzar les nostres societats. No a una sanitat selectiva”. Aquest és la crida del [manifest](#) internacional que ha promogut la Comunitat de Sant'Egidio després que la Covid-19 posés en evidència com “els ancians estan en perill a molts països europeus” i que “les dramàtiques xifres de morts en residències fan estremir”.

La crida s'ha traduït a diversos idiomes i es difon a nivell internacional. Apel·la a tothom, ciutadans i institucions, a canviar radicalment de mentalitat per impulsar noves iniciatives socials i sanitàries a favor de la població anciana. Inicialment han firmat personalitats com **Andrea Riccardi, Romano Prodi, Jürgen Habermas, Manuel Castells, Hans Gert Pottering**, el cardenal **Matteo Zuppi**, o **Felipe González** i està obert a la signatura de [tothom](#).

El text demana “una revolta moral per tal que canviï la direcció en l'atenció sanitària als ancians” i que “mai no siguin considerats un pes o, pitjor encara, inútils”. Es posa de relleu l'aportació que fan a la societat els ancians: “no podem deixar morir la generació que va lluitar contra les dictadures, que va treballar per la reconstrucció després de la guerra i que va edificar Europa”. I reclama “la solidaritat entre generacions” i “refermar amb força els principis d'igualtat de tractament i de dret universal a l'assistència sanitària”.

El document clama contra “un model perillós que fomenta una ‘sanitat selectiva’ que considera residual la vida dels ancians”.

SENSE ANCIANS NO HI HA FUTUR

Crida per a re-humanitzar les nostres societats. No a una sanitat selectiva

Durant la pandèmia del Covid-19 els ancians estan en perill a molts països europeus. Les dramàtiques xifres de morts en residències fan estremir.

Caldrà revisar moltes coses en els sistemes sanitaris públics i en les bones pràctiques necessàries per arribar a tothom i per curar tothom amb eficàcia per deixar enrere la institucionalització. Ens preocupen les tristes històries de mortaldats de gent gran en residències. S'està obrint pas la idea que es poden sacrificar les seves vides en benefici d'altres. El papa Francesc ho defineix com "cultura del descart": privar els ancians del dret de ser considerats persones bo i relegant-los a ser només un número i, en alguns casos, ni tan sols això.

En molts països, davant de la necessitat d'atenció sanitària està sorgint un model perillós que fomenta una "sanitat selectiva" que considera residual la vida dels ancians. Així, la seva major vulnerabilitat, la seva avançada edat i el fet que poden ser portadors d'altres patologies justificarien una forma d'"elecció" a favor dels més joves i dels més sans.

Resignar-se a una solució d'aquest tipus és humanament i jurídicament inacceptable. Ho és no només segons una visió religiosa de la vida sinó també segons la lògica dels drets humans i de la deontologia mèdica. No es pot avalar cap "estat de necessitat" que legítimi o doni cobertura a l'incompliment d'aquests principis. La tesi que una menor esperança de vida comporta una reducció "legal" del valor d'aquesta vida és, des d'un punt de vista jurídic, una barbaritat. Que això es produeixi a través d'una imposició (de l'Estat o de les autoritats sanitàries) aliena a la voluntat de la persona representa un intolerable conculcació afegida dels seus drets.

L'aportació dels ancians segueix sent objecte d'importants reflexions a totes les cultures. És fonamental en la trama social de la solidaritat entre generacions. No podem deixar morir la generació que va lluitar contra les dictadures, que va treballar per la reconstrucció després de la guerra i que va edificar Europa.

Creiem que cal refermar amb força els principis d'igualtat de tractament i de dret universal a l'assistència sanitària que hem conquerit en els darrers segles. És el moment d'esmerçar tots els recursos que siguin necessaris per protegir el major nombre de vides possible i per humanitzar l'accés a l'atenció sanitària per a tothom. Que el valor de la vida sigui sempre igual per a tothom. Qui rebaixa el valor de la vida fràgil i feble dels més ancians es prepara per desvalorar totes les vides.

Amb aquesta crida expressem el nostre dolor i la nostra preocupació per l'elevat nombre d'ancians que han mort aquests mesos i esperem que comenci una revolta moral per tal que canviï la direcció en l'atenció sanitària als ancians i per tal que aquests, sobretot els més vulnerables, mai no siguin considerats un pes o, pitjor encara, inútils.

Primers firmants:

Andrea Riccardi, historiador, fundador de la Comunitat de Sant'Egidio

Romano Prodi, expresident del Govern italià i de la Comissió Europea

Jeffrey D. Sachs, director de UN Sustainable Development Solutions Network

Aleksandra Dulciewicz, alcaldessa de Danzica, Polònia

Simonetta Agnello Hornby, escriptora, Regne Unit

Manuel Castells, professor de sociologia de la Universitat de Califòrnia Berkeley, Espanya

Irina Bokova, exdirectora general de la UNESCO, membre de l'alt comitè per a la fraternitat humana, Bulgària

Mark Eyskens, ex primer ministre belga

Hans Gert Pöttering, expresident del Parlament europeu, Alemanya

Felipe González Márquez, expresident d'Espanya

Marie De Hennezel, psicòloga, França

Jean-Pierre Denis, director del setmanari La Vie, França

Card. Matteo Zuppi, arquebisbe de Bolonya

Adam Michnik, assagista, director de Gazeta Wyborcza, Polònia

Michel Wieviorka, sociòleg, president de la Fondation Maison des Sciences de l'Homme de París, França

Giuseppe De Rita, fundador de CENSIS

Stefania Giannini, directora general adjunta de la UNESCO

Maria Antónia Palla, periodista, Portugal

Navi Pillay, jutgessa, presidenta de ICDP, Sudàfrica

Annette Schavan, exministra federal alemanya d'Educació i Recerca, Alemanya

Jürgen Habermas, filòsof, Alemanya